

Căile oamenilor și căile lui Dumnezeu

„Ei, prietene Wolf, ce fac copiii?”

Cel întrebat, un bărbat aproape încărunit, n-a răspuns imediat. O umbră de tristețe se așternu pe fața lui expresivă, pe care timpul săpase multe riduri.

„Ce fac ei? Aceasta este o întrebare la care nu se poate răspunde în două cuvinte”, a ieșit apoi cu dificultate de pe buzele sale. „Dorința mea a fost dintotdeauna să le arăt copiilor noștri, că Dumnezeu încă mai binecuvântează: hărnicia, munca cinstită și conștiințiozitatea adevărată. Ceea ce am pretins în această privință de la mine însumi, consider drept o poruncă de fier și pentru copiii mei. Din nefericire, n-am fost întotdeauna susținut în aceasta de iubita mea soție, oricât de des am rugat-o pentru aceasta. În blândețea ei, ea este adesea mult prea tolerantă față de băieții ei.”

„Regretabil”, a răspuns prietenul Landhaus. „Dar în fiicele voastre, Dumnezeu va dăruit totuși cu adevărat o comoară. Este o bucurie să le privești, iar cei doi gineri ai tăi fac impresia unor bărbați harnici, credincioși din inimă.”

„Da, așa este”, a dat Wolf afirmativ din cap și o strălucire luminoasă a trecut peste trăsăturile sale. „Chiar și Rainer, fiul nostru cel mai tânăr, așa de slab trupest, s-a întors devreme la Domnul și este un băiat bun. Gândindu-mă la el, mi-a venit de mai multe ori în minte cuvântul Domnului nostru din Matei 11: „Ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor.” [Matei 11.25]

Cei doi bărbați s-au despărțit cu o strângere de mâini.

Când tata Wolf a ajuns acasă, existau mai multe comenzi urgente. De la un șantier naval, care avea staționat un vapor în docul uscat, au fost solicitați mai mulți oameni pentru efectuarea reparațiilor necesare. Asemenea drumuri erau binevenite, mai ales pentru Heinz, fiul care, înainte de orice, îi făcea griji tatălui. El folosea cu plăcere orice ocazie ca, împreună cu prietenul său, montatorul Otto Kern, să se sustragă supravegherii părintești. Kern era un om deștept, dar influența sa asupra ambilor fii ai proprietarului firmei nu era una bună. Mai ales pentru Heinz devenise o fatalitate. De preferință, acesta își însoțea prietenul la serile vesele, care aveau un alt caracter decât orele de relaxare din serioasa casă părintească.

Tinerii, pentru care Otto Kern era „favoritul”, aveau în „Löwen” o cameră proprie, unde își țineau strângerile lor regulate. La început, Heinz nu s-a simțit bine în acest anturaj. Conversațiile duse acolo îi erau străine în casa părintească. De multe ori, oameni capabili din oraș erau stropiți cu o causticitate usturătoare de batjocură. Nici chiar propriul său tată nu rămânea cruțat, fiind numit „lupul evlavios” [Wolf = lup] sau „lup în blană de oaie”. Însă Kern se pricepuse să înăbușe tot mai mult sentimentele mai bune ale lui Heinz, și în curând el nu mai trăia decât în această lume a așa-numitei libertăți. Cântecul „Libertatea la care mă refer, care îmi umple inima” era cântat de preferință în acest cerc. Dacă poetul de la Schenkendorf i-ar fi văzut pe acești „eroi ai libertății”, atunci sigur ar fi dat din cap cu regret.

Firește că strângerile tinerilor costau bani. Niciun pahar cu bere, nicio țigară nu existau pe gratis. În afară de aceasta, se juca pe bani, la care Heinz, de cele mai multe ori era „cel care avea de suferit”. Într-adevăr, Kern ajuta întotdeauna cât mai bucuros, dar fiecare datorie de joc era notată și curând, prietenul avea să pretindă de la tânărul nechibzuit o sumușoară deloc ne semnificativă pentru mijloacele materiale ale lui Heinz.

Cum să facă rost de bani? Întrebarea aceasta devenise arzătoare pentru Heinz. Ce-i drept, se pricepuse suficient de des să obțină de la mama îngăduitoare, prin lingușiri, o marcă sau două. Dar aceste sume mici firește că erau prea neînsemnate ca să acopere toate cheltuielile sale și, în înainte de toate, datoriile de joc, iar tata îl ținea din scurt, foarte din scurt. Ce să facă? Exista o posibilitate să pună mâna pe bani, fără să bată la ochi în mod deosebit. Heinz fusese de mai multe ori prezent când tata vindea deșeurile de cupru și alamă. O astfel de vânzare aducea întotdeauna o sumă frumușică. Dacă ar reuși numai o dată să facă singur o asemenea afacere, era scăpat de necaz. Atunci putea să-și plătească datoriile și încă ar mai rămâne o grămadă.

Și ocazia s-a ivit. Într-o localitate învecinată a fost iarăși o mare lucrare de făcut, la care, de data aceasta se duseseră toți muncitorii, în afară de Heinz. Chiar și tata era plecat, numai Heinz era acasă. Atunci s-a deschis ușa atelierului și a intrat iudeul Knopp, a salutat prietenos pe „domnul Wolf junior” și a întrebat de deșeuri. Tata Wolf nu avusese niciodată multă încredere în acest om și de aceea făcuse numai rar vreo afacere cu el. Însă domnul Knopp se pricepea să-l facă pe „tânărul domn” să înțeleagă, că nimeni nu este mai leal și nu plătea mai bine decât el. Așa că afacerea a fost repede încheiată și după un timp scurt, căruciorul negustorului de vechituri rula mai departe. Se vedea pe fața lui mulțumită, că „mica afacere” era bună.

Heinz avea aproape cincizeci de mărci în buzunar. Bine nu s-a simțit în situația aceasta, chiar dacă a reușit să ia un aer indiferent când și-a achitat dintr-odată datoriile de joc uimitului prieten, Kern.

În ziua următoare, spre seară, a venit cumnatul său, Rolf, care se căsătorise cu cea mai mare dintre fiicele lui Wolf și avea o fabricuță de textile. Când l-a văzut pe Heinz, l-a oprit și l-a întrebat:

„Heinz, nu te-am mai văzut de atâta timp la ora biblică. De ce îl lași pe tata să meargă mereu singur?”

„Tata nu are nevoie de compania mea și eu trebuie să am seara altă inițiativă. Un cer frumos nu mă interesează, atâta timp cât zi de zi trebuie să mă chinui. Firește, ție-ți merge bine. Tu șezi comod pe scaunul tău rotitor, pufai norișori albaștri în văzduh și îți câștigi banii într-un mod confortabil. Așa că pentru tine o asemenea „zidire spirituală”, cum spune mama, poate să fie bună și necesară. Pentru mine, aceasta nu este nimic.”

Rolf l-a privit serios pe tânărul cumnat, i-a pus mâna pe umăr și a spus:

„Heinz, mă tem că ai ajuns într-un anturaj care nu este bun. Crede-mă, calea aceasta nu face pe nimeni fericit. Ea duce la pierzare.”

Heinz a râs și l-a contrazis. Dar se simțea mizerabil în timpul acesta. Conștiința sa era de acord cu cuvintele cumnatului. El auzea glasul interior spunând. „Rolf are dreptate. Și tata are dreptate. Ești un mincinos și un înșelător. Ești un hoț. Pe mama ta, cine știe de câte ori, ai înșelat-o și ai mințit-o, de multe ori i-ai ușurat portofelul. Și ce este fapta pe care ai comis-o ieri, altceva decât furt ordinar?”

Pentru Heinz a devenit neliniștitor. Cu câteva cuvinte s-a desprins de cumnat și a dispărut.

El a rătăcit prin oraș fără niciun plan. La „Löwen” nu-i venea să se ducă în seara aceasta. După ce conștiința sa fusese trezită, ea vorbea tot mai serios, așa că simțea de-a dreptul un dezgust pentru tot – și pentru sine însuși. Fără propriu-zis să știe ce făcea, a alergat în pădurea orașului. Se întuneca deja. Puținii plimbăreți se grăbeau să ajungă acasă. Pe el îl mâna mai departe. La apa întunecată, care se strânsese într-o veche carieră de piatră, s-a oprit. Pe aici primprejur își căutase adăpost odinioară, într-o peșteră, „Schinderhannes”, temutul căpitan de bandă, față de

urmăritorii săi. Oare el se afla pe un drum asemănător ca acela? Începutul pentru o carieră de hoț era făcut.

Și conștiința tot mai vorbea, de data aceasta cu cuvinte dure: „Laș nenorocit, crezi cumva că aici, în apa liniștită, ai găsi odihnă; că totul s-ar sfârși? Crezi tu că flăcăul care s-a înecat aici acum câteva săptămâni, după o încăierare, ar avea acum liniște? De judecătorul pământesc a scăpat, dar nu din mâinile Dumnezeului sfânt.”

Heinz s-a înfiorat. Chiar ieri la masă citise tata despre aceasta, că este îngrozitor să cazi în mâinile Dumnezeului viu. Și Biblia nu mințea, chiar dacă prietenii săi o batjocoreau.

I-a venit în minte imaginea mamei sale. Cât de bună fusese ea mereu cu el! Cât se îngrijise ea de el și se îngrijorase pentru el! Pe vremuri îl privise de multe ori cu ochi veseli; în ultima vreme îl privea adesea cu tristețe. Nu pentru că ea se simțea deja de mult timp bolnavă, ci pentru că știa că el mergea pe căi rele. Din vechea ei Biblie după Luther, ea îi citise din când în când proverbul: „Fiul meu, dacă niște păcătoși te vor ademeni, nu te învoi.” (Proverbele 1.10) Dar el răsese la aceasta și chiar încercase s-o facă pe mama să râdă cu o glumă, prietenii săi doar nu erau niște păcătoși. Oameni cu umor și inteligență, care abordau viața corect și aveau ceva de la ea. El așa crezuse până atunci. Astăzi, părerea lui i se părea ca o concluzie greșită.

Începea să plouă. El s-a ridicat și a pornit spre casă. Când a ajuns acasă era târziu. O trăsură stătea în fața casei. Tata tocmai venea cu medicul din dormitorul mamei. Ce se întâmplase? În camera de zi n-a găsit pe nimeni. Dar în bucătărie ședea sora sa, Maria, și plângea. Și Rainer mai ședea acolo cu fața tristă și cu mâinile tremurând.

„Maria, ce s-a întâmplat?”, a strigat Heinz plin de teamă.

Sora l-a privit trist.

„Heinz, doar știi că mama are de mult o boală gravă de piept. Trebuie să fie operată. Medicul se teme că este cancer. O, Heinz, dacă mama va muri, ce vom face atunci?”

Fata a pus capul pe masă și a hohotit amarnic. Și sărmanului Rainer i se rostogoleau lacrimile pe obraji, fără să încerce să le șteargă.

Heinz stătea acolo ca înlemnit. Conștiința sa îl acuza din nou: „Tu, tu ești vinovat de suferința mamei tale. Grijiile ei pentru tine au înrăutățit boala.”

Deja în ziua următoare, mama a fost dusă la spital. Operația a decurs bine. Bolnava s-a întremat încet. Era ca și când într-adevăr s-ar fi instalat o vindecare. Și la Heinz părea că s-a produs o întoarcere spre bine. În perioada următoare n-a existat pentru tata niciun motiv să se plângă. Dar el știa că dacă se va ajunge la o întoarcere adevărată la fiul său, atunci recunoașterea și mărturisirea păcatului trebuiau să preceadă iertarea păcatelor de către Dumnezeu. Sunt mulți care jelesc din cauza consecințelor păcatului – și așa era la Heinz –, dar numai tristețea din cauza păcatului însuși este pocăință, potrivit lui Dumnezeu.

Cu mama nu s-a ajuns la o însănătoșire adevărată. Deja după trecerea unui an, răul groaznic s-a instalat într-o măsură intensificată. Medicul considera fără rezultat încă o operație. Cei care o iubeau pe bolnavă, mai presus de toți soțul, își spuneau: Trebuie să-și ia rămas-bun de la viața aceasta și poate chiar curând.

Era pe vremea când Wolf făcuse o instalație de baie în casa nou construită a prietenului său, Landhaus. Acesta, al cărui principiu era să nu aibă datorii, îl rugase pentru o emitere imediată a facturii.

Heinz, care făcuse munca împreună cu tatăl său, era iarăși de mult pe căi greșite. Toate bunele intenții fuseseră uitate. Între timp întinsese de mai multe ori mâna după banii tatălui și de fiecare dată, glasul conștiinței sale răsunase mai încet. Permanent era în criză de bani. Și acum, criza era din nou mare. La portmoneul mamei nu mai putea să ajungă. Pe acesta îl administra sora sa, Maria, și de la ea nu primea nimic.

Există două proverbe care vorbesc despre nevoie și despre atitudinea în nevoie. Unul spune: „Nevoia te învață să te rogi”, iar al doilea: „Nevoia nu cunoaște nicio poruncă”. Pe primul, Heinz nu-l putea folosi pentru cazul său. Să se roage, aceasta n-o mai făcuse de mult timp. Cu aceasta terminase, spera că pentru totdeauna. Dar al doilea: „Nevoia nu știe de lege” – în această privință se putea acționa. Landhaus dorea mult să-și plătească factura. Deci, la îndeplinirea acestei dorințe putea el să-l ajute pe om.

Așa că s-a dus la prietenul tatălui său. Nu voia să fure banii. Nicidecum! Trebuia să fie numai un avans, pe care avea să-l restituie mai târziu. Domnul Landhaus însuși a deschis ușa:

„Ei, tinere prieten, ai adus factura?”

„Nu, domnule Landhaus, încă nu este gata. Dar ea va ajunge la 390 de mărci. Tata întreabă acum dacă nu mi-ați putea da mie acum două sute de mărci, pentru că mâine are de acoperit câteva polițe mai mari.”

Landhaus l-a privit mai atent pe tânăr. L-a cuprins o ușoară neliniște. Aproape că se bucura că nu avea suma în casă.

„Vreau să-ți spun ceva, Heinz”, a răspuns el, „după-amiază trebuie să merg la firmă și spre seară îi aduc eu personal banii tatălui tău. Și așa voiam s-o vizitez pe mama ta bolnavă.”

„Nu, nu!”, a strigat Heinz foarte încurcat, „așa de urgentă nu este problema. Așteptați până aduce tata factura. El se descurcă sigur și fără această sumă.”

Așa de repede cum venise, tot așa și dispăruse. Seara a venit Landhaus ca s-o viziteze pe doamna Wolf. Cele două sute de mărci solicitate - le avea la el. Cu regret, nu și-a găsit prietenul acasă. Dar când a pomenit în fața mamei bolnave despre vizita fiului, ea a devenit foarte temătoare și a spus:

„Este bine că nu i-ați dat banii lui Heinz. Tatăl său n-ar fi văzut nimic din ei. De ei are nevoie pentru sine. Nu este adevărat că soțul meu așteaptă banii.”

„Avem o mâhnire grea”, a continuat ea după o pauză. „Heinz nu este doar ușuratic, ci a devenit de-a dreptul rău. Am știut-o de mult, dar am ținut-o ascunsă din dragoste greșită și i-am ascuns multe soțului meu. În privința fiilor mei am o vină mare. O mamă n-ar trebui să ascundă niciodată lucrurile greșite ale copiilor ei, să nu aibă niciodată secrete față de tatăl lor. Trebuie să mă rușinez profund și nu pot decât să-I cer lui Dumnezeu har pentru mine și pentru sărmanul meu copil orbit.”

Hohotind de plâns, biata mamă și-a ascuns capul în perne. Vizitatorul asculta mișcat mărturisirea femeii bolnavă de moarte și s-a gândit la conversația pe care o avusese în urmă cu câțiva ani cu soțul ei.

Ah, tata Wolf nu era fără vină. El se gândise prea puțin la nevoile interioare ale familiei sale. Munca, agonisirea, propășirea, acestea fuseseră lozinca zilnică. Și chiar progresase. Dintr-un mic meșteșugar devenise un meșter cunoscut, care nu numai că dădea de lucru la șase și chiar mai mulți ucenici în atelierile sale, ci poseda și o avere frumoasă. Dar la ce îi folosea lui aceasta? Banii nu-l făcuseră fericit, iar suferința pentru fiii săi îl îmbătrânise devreme.

Deja puține zile mai târziu, omul frânt stătea la patul morții soției sale, pe care o iubea din toată inima. Muribunda avea o luptă grea în urma ei. Chinul ei sufletească fusese mare, mai mare încă decât adesea durerile îngrozitoare ale sărmanului ei trup. Acum lupta se sfârșise. Într-o mărturisire deschisă, ea îi spusese totul Dumnezeuului și Tatălui ei. Ea nu se dezvinovățise, nu se cruțase. Lumina divină a Cuvântului Său îi arătase totul și ea nu evitase Cuvântul. Și soțului ei îi mărturisise multele greșeli în educarea fiilor.

Zăcea acolo tăcută și liniștită. Simțea apropierea mângâietoare a scumpului ei Mântuitor. Plângând, soțul ei stătea lângă ea. Privindu-l cu dragoste, de pe buzele ei ieșea în răstimpuri:

„Iubitul meu soț, - îmi vine greu – să te las singur cu toate grijile pentru copii – mai ales pentru Heinz și Gert -, dar și pentru șubredul nostru Rainer. – Domnul Isus mă ia la Sine -, ți-am fost de puțin ajutor -, dar mă duc la El. – El m-a primit odinioară ca pe una pierdută – și mi-a iertat și multa mea necredință. – Acum mă odihnesc în brațele Sale. – Heinrich, valea morții nu mai este întunecoasă.”

El s-a aplecat spre ea și a șoptit:

„Chiar dacă aș umbla prin valea umbrei morții, nu mă tem de nici un rău: pentru că Tu ești cu mine.” [Psalmul 23.4]

„Da, Tu – Mântuitorul – meu, - ești – cu - mine -, cu mine.”

I-a adresat soțului iubit încă o privire. Apoi a închis ochii obosiți pentru totdeauna. Decedase o soție și mamă greu încercată.

De la copiii ei, mama își luase adio deja cu o zi înainte, dar niciunul dintre ei nu crezuse că sfârșitul este atât de aproape. Acum veneau, plângând, ca, dacă ar fi posibil, să mai audă un cuvânt, dar inima de mamă încetase să bată.

Heinz încă mai stătea la patul mamei moarte, pe când ceilalți ieșiseră tăcuți afară. Ținând tare mâna ei rece, el striga printre hohote de plâns:

„Mamă, mamă, iartă-mă!”

Era prea târziu. Gura și ochii rămâneau închiși.

A umblat zile în șir primprejur ca un om distrus.

Pentru tata era o mică mângâiere în durerea sa, să-l observe pe Heinz. Oare nu părea că vrea cu adevărat să se întoarcă?

O săptămână după înmormântarea mamei, Heinz l-a întâlnit pe prietenul său de mai înainte, Otto Kern. Cei doi nu se văzuseră aproape un an. După o dispută serioasă cu meșterul, Kern părăsise postul. El găsisse de lucru la o firmă concurentă din vecinătate.

„Heinz, vechi prieten, ce se petrece cu tine? Tu chiar faci o mutră de parcă tot îți plouă și-ți ninge.”

„Otto, a murit mama mea.”

Kern a ezitat, apoi a luat mâna celuilalt și a spus cu o plecăciune:

„Condoleanțe cordiale!”

După o pauză a continuat:

Băiete, nu te da bătut! Capul sus! Toți trebuie să murim odată. Roata lumii se învârtă permanent, fără oprire. Cu tot respectul pentru mama ta, dar n-o mai doare nimic. Dar tu trebuie să termini acum cu doliul tău. Vino să bem un pahar împreună! Am multe să-ți povestesc.”

Și Heinz – l-a urmat. A pățit ca tânărul neînțelept din Proverbe, despre care se spune: „El a mers deodată ..., cum merge un bou la înjunghiere ..., cum se grăbește o pasăre spre laț și nu știe că își pierde viața.”

Deja câteva zile mai târziu, tata a remarcat spre durerea sa, că Heinz mergea din nou pe căile sale de mai înainte. Într-adevăr, sentimentele sale se treziseră, dar conștiința nu fusese atinsă.

Sănătatea lui tata Wolf fusese foarte zguduită de moartea soției sale. Vechea sa energie dispăruse aproape de tot. El simțea că puterea sa descărea, iar cu afacerea sa lucrurile se înrăutățeau. Sub presiunea care îl împovăra, el a luat o hotărâre care de fapt era de neînțeles și urma să se dovedească în curând ca dezastruoasă. El le-a lăsat fiilor săi, lui Heinz și lui Gert, aproape toată continuarea întreprinderii sale. Spera el că în felul acesta îi va crește ca oameni de afaceri independenți?

Că în scurt timp a făcut experiențe triste, n-a fost de mirare. Seara, fiii săi erau de găsit regulat la birt. La obiecțiile sale, ei i-au spus că era necesar din cauza clienților. Și imaginea afacerii o cerea. La aceasta, tata a clătinat din cap. Pe el îl călăuziseră două lucruri în considerațiile sale comerciale: „o muncă de calitate” și un „preț rezonabil”. La aceasta putuse Dumnezeu să-l binecuvânteze.

De lucru era și mai departe. Se bătea cu ciocanul de dimineața până seara, ca și până acum, dar casa era întotdeauna goală, iar furnizorii, care altădată își primiseră banii punctual, trebuiau să aștepte acum adesea mult timp.

În perioada aceasta, Wolf era văzut adesea la prietenul său, Marschall, un creștin plăcut, cumpătat. Lui putea să-i încredințeze grijile sale. Marschall avea, ca și Wolf, un fiu cu caracter lumesc și „o durere împărtășită este o jumătate de durere”.

Durerea sa a fost mare când Domnul l-a luat repede la Sine pe bătrânul Marschall. Așa se face că tata Wolf devenea tot mai singur. Acum făcea frecvent vizite la bolnavi. Aceasta era de o vreme îndeletnicirea sa preferată. El fusese determinat la aceasta de cuvântul Scripturii: „Religia curată și neîntinată înaintea lui Dumnezeu Tatăl este aceasta: a-i cerceta pe orfani și pe văduve în necazul lor, a se păstra neîntinată de lume.” (Iacov 1.27)

Într-o zi a vizitat o creștină bătrână. Era impresionant cum această femeie greu suferindă putea să se uite pe sine. În loc să mângâie, a fost chiar Wolf umplut de mângâiere la acest pat de boală, prin bucuria bolnavei. Drumul spre casă îl ducea prin una dintre străzile principale ale orașului. Era amiază și traficul era intens. Învălmășeala de pe străzi îl făcuse deja de mai multe ori să se rătăcească. Pășea înainte aproape ca în vis. Apoi, deodată, un strigăt puternic: „Stai, atenție! Fă loc!” Speriat, a sărit într-o parte, dar este partea greșită. Un strigăt din multe gâtlejuri – și vagonul de tramvai deja a trecut peste el.

Vor să-l scoată, dar nu merge. Vagonul dă încet înapoi. Roțile din față trec încă o dată peste trupul zdrobit. Accidentatul pare deja mort. Este dus la spital. Aici devine din nou conștient pentru puțin timp. Copiii săi stau, plângând, în jurul patului său. El nu le mai poate spune decât puține cuvinte:

„Copii, - am – făcut – greșit – multe lucruri. – Eu – nu – v-am fost – întotdeauna – un exemplu. – Dar – mă duc – la – Mântuitorul și la – mama voastră. – Urmați-L – pe Domnul Isus – El conduce – pe – calea – cea dreaptă.”

Un geamăt ușor, o zvâcnire dureroasă și tata Wolf nu mai este.

La mormântul său s-a citit un verset din prorocul Amos: „Va fi vreun rău într-o cetate și să nu-l fi făcut DOMNUL?” (Amos 3.6)

Nu mult după moartea tatălui a ieșit limpede la lumina zilei, cât de prost administraseră fiii. Furnizorii, deveniți de mult neîncrezători, refuzaseră alte credite și sfârșitul a fost că totul a trebuit să fie vândut. Din bogăția tatălui, copiilor nu le-a rămas decât casa de locuit.

A venit 1914. Gert a devenit soldat și curând a trebuit să meargă la război. Ororile sale au fost spre mântuirea sa. Despre aceasta mărturisesc scrisorile sale. El a căzut în ultimele lupte.

Heinz a ajuns întâi în întreprinderea care lucra pentru cele necesare războiului. De la această muncă a mers pe front. După încheierea războiului, el a rămas mulți ani dispărut. Apoi a apărut iarăși undeva. După aceea, din nou nu s-a mai auzit mult timp nimic despre el. „Rătăcitor și fugar” [Geneza 4.12] s-ar fi putut scrie despre viața sa.

Rainer, fiul cel mai tânăr, s-a dezvoltat într-un mod la care nu s-ar fi așteptat nimeni. Tocmai copilul acesta, pentru a cărui existență părinții fuseseră cel mai mult îngrijorați, a avut parte de ajutorul și binecuvântarea lui Dumnezeu, potrivit Psalmului 27.10. [„Dacă m-ar părăsi tatăl meu și mama mea, DOMNUL mă va primi.”] El lucra la o firmă de horticultură. Activitatea sănătoasă, rămânerea permanentă în aerul proaspăt au întărit trupul său șubred în așa fel, încât cu timpul a putut să-și deschidă propria afacere. El și-a urmat drumul în temere de Dumnezeu și Dumnezeu l-a binecuvântat.

După mulți ani a primit cu totul neașteptat următoarea scrisoare, care l-a surprins la fel de mult cum l-a și bucurat:

Începutul lui martie,

Dragă frate Rainer,

Sigur te vei mira să primești de la mine o scrisoare. Acum sunt aproape optsprezece ani de când ne-am văzut ultima oară. Despre tine am auzit de câteva ori prin fratele nostru, Gert, Dumnezeu să-l ierte!

Acum câțiva ani mi s-a spus că te-ai mutat, altfel deja ți-aș fi scris. Eu însumi eram de mulți ani un suflet sărman, înghețat, care n-a putut să cucerească nicăieri un locșor cald. Aceasta doare tare, mai ales atunci când trebuie să îți spui: din vină proprie.

A trebuit să merg pe un drum greu, îngrozitor. Mereu am fost învins de ademenirea la rău. De copil iubiții părinți au făcut totul ca să mă conducă la mântuire; dar eu n-am vrut deloc. Și este totuși așa de simplu să ajungi la Domnul Isus! Dacă mărturisești și crezi, atunci primești iertarea întregii vini și apoi n-ai cum să nu-L iubești. Astăzi, dragă frate, poți să te bucuri împreună cu mine, căci pot să mărturisesc bucuroși, că sunt proprietatea Domnului. Păcatele mele, marea mea vină, m-au făcut, pe mine, care am fost deja de mai multe ori ispitit să mă sinucid, să mă prăbușesc înaintea Dumnezeului sfânt. Dar El mi-a luat toată povara și m-a binecuvântat și m-a întremat. Astăzi mă simt bucuroși și liberi și fericiti în credința în Mântuitorul meu.

Într-adevăr, am o soartă grea de purtat, dar Domnul îmi dă putere pentru aceasta. Iar dacă îmi lipsește, am la îndemână sfântul Său Cuvânt și pot din nou să scot din El putere și nădejde. Am făcut multă nedreptate, chiar și ție, dragă frate. Vrei să mă ierți?

Sper că mă ajută Domnul să mai pot odată, în îndeplinirea devotată a datoriei, pe care am neglijat-o de atâtea ori, să lucrez pentru binele tuturor.

Fratele tău întristat, dar cu toate acestea fericit,

Heinz.

Când Rainer citise această scrisoare, i-au dat lacrimile de bucurie. Ea era o nouă dovadă că Dumnezeu știe să ajungă și la cel mai rău păcătos. El a trebuit să se gândească în același timp, că odată îl auzise pe tatăl său rugându-se: „Doamne, mântuiește-mi toți copiii! Și dacă nu poți altfel decât să-i zdrobești total pentru aceasta, atunci alege calea aceasta!”

Da, rugăciunile părinților sunt puternice. Ele pătrund până la inima lui Dumnezeu. Rainer nu se îndoia că Dumnezeu procedase cu Heinz potrivit îndurării Sale.

El a trimis curând un răspuns celui dispărut așa de mult timp, în care își exprima față de Dumnezeu mulțumirea pentru fapta Sa. O lună mai târziu primea o a doua scrisoare:

Dragă Rainer,

Când am primit scumpa ta scrisoare, am plâns lacrimi de bucurie. Mereu trebuie să citesc rândurile tale, mai ales că mulți ani n-am auzit și n-am citit un cuvânt bun.

Când cu ani în urmă lucram în Köln ca agent și șeful agenției de propagandă ne-a fugit cu provizionul (eram cincisprezece agenți), am stat pe stradă înainte de Crăciun, fără locuință, flămânzind și înghețând. Atunci nu s-a interesat nimeni de mine și, ca de atâtea ori, am mers pe căi de păcat. ...

Mă întrebi cum am ajuns la Domnul. În ultimii ani am strigat de multe ori către Dumnezeu pentru iertare. Însă prietenii lumești mă trăgeau mereu sub influența lor. Așa că n-am ajuns la o hotărâre adevărată. Acest lucru s-a datorat în parte faptului că eu căutam întotdeauna vina și la alți, nu numai la mine. Apoi, când în sfârșit m-am smerit cu totul înaintea lui Dumnezeu, a venit peste mine ca o clarificare interioară. Am avut parte de un sentiment de fericire, pe care nu pot să ți-l descriu, și am putut să-L laud pe Dumnezeu și să-I mulțumesc că m-a acceptat ca proprietate a Sa prin Isus, scumpul Său Fiu. Astăzi pot să vorbesc cu El ca un copil și pot să laud dragostea Sa.

Dragă frate, trebuie să mărturisesc că Dumnezeu a trebuit să mă lase să merg pe aceste căi, pe mine, un om nebun, încăpățânat, ca să poată să mă atragă la inima Sa de Tată.

Aproape cincisprezece luni am stat deja aici în închisoare. Pedepsa este mare, ca să mă îndrept. Când voi fi liber, nu știu. Poate să dureze ani. Dar Domnul, în harul Său, îmi este aproape și am pus totul în mâna Sa. El știe cel mai bine timpul potrivit pentru mine. Amintește-ți de mine în rugăciunile tale!

Fratele tău, care nădăjduiește prin har, Heinz.

Rainer a citit printre lacrimi și această a doua scrisoare și apoi a căzut în genunchi, ca să-I mulțumească din nou Domnului pentru căile Sale de har și să-l încredințeze pe fratele său în continuare călăuzirii Sale.

S-a întors cu gândul. Câte nu văzuse și nu trăise el? Sfârșitul dureros al iubitei sale mame, puțin după aceea accidentul harnicului său tată, apoi războiul cu ororile sale, moartea fratelui său, Gert. Imaginea era așa de întunecată, încât chiar îi venea să se teamă de căile serioase ale lui Dumnezeu.

Apoi i s-a întâmplat ca prorocului lui Dumnezeu pe muntele Horeb, cu mii de ani mai înainte. Nu fusese Dumnezeu și îndurător, cu toată seriozitatea? Într-adevăr, el auzise limbajul lui

Dumnezeu în căile Sale de guvernare, dar nu deveniseră ele totuși căi de har? N-a putut el să audă susurul liniștit, blând, al harului?

Ca un fir roșu străbătea acest har prin toate. Fericita plecare acasă a mamei, cu toată situația tristă, ultima mărturie a tatălui, mărturisirea fratelui său, Gert, iar acum scrisorile de la Heinz – totul i-a mers la inimă. Întunecate erau căile pe care le provocase propria vină, dar luminoase erau urmele pașilor divini. Și, ceea ce îl privea personal, cât de milostiv îl condusesese Dumnezeu! El, mai înainte aproape un infirm, se făcuse sănătos. De fapt, se mai vedea la el că mulți ani fusese șubred și bolnăvicios? El putea să-și conducă propria afacere și să se hrănească pe sine și familia sa. Ochii săi au strălucit. El se gândea la iubita lui soție, la copii, care creșteau vioi și veseli. Într-adevăr, avea toate motivele să-I mulțumească Celui de la care veneau orice este bun și orice dar desăvârșit. [Iacov 1.17] „Și cu Heinz Îți vei atinge ținta”, i-a ieșit încrezător de pe buze. „Tu, Doamne, nu-l vei lăsa.”

Pășind spre raftul de cărți din camera de zi, el a luat în mână vechea Biblie a tatălui său și a citit Psalmul 36 și tot lăuntrul său rostea tare DA, la cuvintele îmbucurătoare ale cântărețului împărătesc.

„DOAMNE, bunătatea Ta este în ceruri; credincioșia Ta, până la nori.” [Psalmul 36.5]

„Dreptatea Ta este ca munții lui Dumnezeu; judecățile Tale sunt un mare adânc. DOAMNE, Tu păstrezi pe om și pe animal.” [Psalmul 36.6]

„Cât de scumpă este bunătatea Ta, Dumnezeule! Astfel fiii oamenilor se adăpostesc la umbra aripilor Tale.” [Psalmul 36.7]

Titlul original: „Menschen- und Gottes Wege”
din *Samenkörner (Neue Folge 30) 1936*, pag. 169-189.